

afgjort skal være to Tjerbedele; men det ligger ikke for i dette Dieblif. Spørgsmaalet er kun: er den Maade at dele Udgifterne paa heldig og ønskelig, at en bestemt Byrde vedbliver at hvile paa Klitfognene, at dernæst en Deel af Byrden kommer til at hvile paa de med Klitfognene i communal Forbindelse staaende Dele af Landet, og endelig en vis Deel paa Staten. Det forekommer mig at være en overordentlig heldig Løsning, og det er ikke det første Problem af lignende Art, der er løst paa samme Maade. Man maa vel lægge Mærke til, at vort hele Veivæseneproblem i grunden er løst paa samme Maade. I de Egne, hvor der er mange Veie, bæres en betydelig Deel af Udgifterne dertil af de Segne, og dernæst af det Amt, som har disse mange Veie, og Staten bærer iglen den Deel af Veiene, som kan siges at være Statsveie, men dog blive alle Veie uden Undtagelse befarede af hvem der vil. Gaae vi til Marskegnene, til de Egne, hvor der maa sættes Diger mod Havet, saa er det meget store Byrder, der komme til at paahvile dem, der særligt have med Digerne at bestille, der boe Havet nærmest; der kommer dernæst Byrder paa dem, der staae i kommunalt Forhold til hine, og som have en indirecte Beskyttelse deraf o. s. v. Naar det ærede Medlem siger, at han ikke ret indseer, at Morsø er mere udsat for Sandflugt end Lolland, saa skal jeg bemærke, at naar man slipper Sandet løs, ligger Morsø meget nærmere end Lolland, og, dersom det er sandt, hvad man i Almindelighed paastaar, at en af Grundene, hvorfor Limfjorden er saa slet at befare, er den, at paa de løgstørste Grunde Flyvesandet bestandigt flyder ud, og at man derfor ikke er istand til at bringe Seiladsen igang, saa ligger der et meget nært Bæviis for Haanden for, at alle de Egne, der saaledes ligge i Nærheden af Sandet, have en større Fordeel og en større Interesse i Beskyttelsen end de, der ligge meget fjernere, saa jeg troer, at han ikke vil kunne indvende Noget imod det Princip, at dele efter visse Forholdstal. Bliver han derimod staaende ved Brøkenes Størrelse, saa ere vi snart færdige med hinanden, thi det foreligger ikke i dette Dieblif. Jeg troer vistnok, at, naar man no-

genfinde skal kunne give Forhold af denne Art en heldig Løsning, saa maa man blive staaende ved et saadant System. — Naar en æret Taler tidligere har sammenlignet denne Sag, jeg troer det var med Frihartkornets Afsløsning, saa har jeg aldeles ikke forstaaet Sammenligningen, og derfor vil det ikke være mig muligt at gjøre nogen Indsigelse derimod, førend det bliver mig klarere, hvad der var meent.

L. Hansen: Forsaavidt den sidste ærede Taler har argumenteret fra Marskegnene, saa maa jeg gjøre den Bemærkning, at de inddigede Koge der ere en Finantsoperation; det er noget ganske Andet, end naar man taler om Flyvesandet. Med Hensyn til det, jeg yttrede angaaende Udvæjningen af Hartkornsforkjellen, saa forekommer det mig rigtignok, at, saalænge der hviler en saa stor og trykkende Byrde som den, jeg nævnte, paa dette Hartkorn, kan Egalisationen ikke siges at være gennemført; det er dog Mening, at alt Hartkorn skal være lige, men en Byrde af 3 Rbd. og derover pr. Td. Hartkorn i visse Klitfogne er visseelig meget.

Tscherning: Ja, nu forstod jeg det ærede Medlem, og seer ogsaa, at der er en complet Forvirring. Hartkornsbyrderne ville paa ingen Maade blive lige, og ere paa ingen Maade lige; thi de kommunale Byrder gjøre dem alle ulige, og dette er at betragte som en Communalbyrde. (L. Hansen: Ja, saa er det rigtigt!) At den bliver lettet, fordi den falder for tungt paa fattige Communer, er en meget naturlig Ting, og det er just det, man er i Begreb med at gjøre ved denne Lov. Men, skulde man sige, at enhver Uligghed i Hartkornets Beskatning skal falde bort i Henshold til den Lov, der her er givet om lige Beskatning, saa vilde Kjøbenhavn's Amt blandt andre komme til at gjøre store Forbringinger; thi der betales 3 à 4 Rbd. pr. Td. Hartkorn til Veivæsenet. Jeg troer ikke, det ærede Medlem paa Klitfognenes Vegne kunde være tjent med, at denne Art Uligghed i Hartkornets Beskatning skulde indføres.

Indenrigsministeren: Det er vistnok meget naturligt, at Enhver ønsker at blive fri for de Byrder, der paahvile ham, og det er altsaa ogsaa meget naturligt, at Klitfognene